

Slovo k povzbuzení na neděli 4. dubna 2021, na Zmrtvýchvstání Páně
Biblická čtení: Sk 10,34a.37-43; Kol 3,1-4; Jan 20,1-9

Milé sestry, milí bratři,

neděle Zmrtvýchvstání Páně je vskutku nedělí všech nedělí. Prvního dne po sobotě, ráno, před úsvitem vstává Kristus z mrtvých, hrob zůstává prázdný. Objevují ho ženy, které se od anděla doslechnou, že Kristus z mrtvých vstal, hned nato běží pro apoštolů Petra a Jana. I ti najdou hrob prázdný, i jim anděl zvěstuje, že hledají živého mezi mrtvými. První, komu se Zmrtvýchvstalý ukazuje, je Máří Magdaléna, následně se zjeví ženám jdoucím od hrobu, odpoledne učedníkům putujícím do Emauz, navečer deseti apoštolům a pozdě večer, když se ti dva vrátí z Emauz do Jeruzaléma, ještě jednou všem dohromady.

Tak nějak bychom snad mohli shrnout evangelijní svědectví o dění velikonoční neděle 17. nisanu roku 30 (či 33). Radostná zvěst o Kristově vzkříšení («Pán vstal z mrtvých a my jsme ho potkali») je vlastně úplně nejstarší novozákonní zprávou; jí začíná hlásání o Ježíšově vzkříšení ještě téhož dne, ona je jeho nejvlastnějším obsahem, je shrnutím celého evangelia: Kristus vstává z mrtvých, protože je skutečným bohočlověkem; jen tak jeho smrt na kříži přináší skutečné odpuštění a celé jeho učení je pravdivé.

Kristovo zmrtvýchvstání není nějakým znovuoživením mrtvoly, ani není ani jeho návratem zpět do tohoto života, není pokračování toho, co by bylo ukřižováním, smrtí a sestoupením mezi mrtvé jen na tři dny přerušeno; Pán Ježíš vstává z mrtvých již do Božího světa, vrací se do plnosti Boží slávy, odkud přišel, a bere s sebou i své proměněné lidství. V něm se ještě čtyřicet následných dní až do svého nanebevstoupení bude podivuhodně zjevovat ženám, apoštolům a ostatním učedníkům, bude přicházet a zase mizet, vcházet k nim zavřenými dveřmi a jimi zase odcházet. Aby jako očití svědkové těchto událostí o nich vydali pravdivé svědectví nám, kterým nebylo dáno u nich být, v jejich době žít.

Zmrtvýchvstání Páně sice možnosti přirozenosti přesahuje, je po vtělení největším Božím zázrakem, je jedinečným činem Kristova boholidství. Přesto je i dějinnou skutečností, neboť k němu v čase a prostoru opravdu došlo; právě zkušenost setkání s ním a prázdný hrob se toho staly prvním svědectvím.

Slavnost Zmrtvýchvstání Páně, Boží hod velikonoční nám toto vše připomíná a skrze liturgické posvátné dění tajemně zpřítomňuje: Velikonoční vigilie dnes v noci samo tajemství Kristova vstání z říše zemřelých před úsvitem, mše svaté celé Neděle zmrtvýchvstání především radost z prvních setkání s ním.

V mnohém k nám dnešní slavnost promlouvá, mnohé zpřítomňuje...

Ale možná první, čím k nám oslava Kristova vzkříšení rok co rok na první neděli po prvním jarním úplňku promlouvá, je základní pravda naší víry, že evangelium je pravdivé, že Kristus opravdu vstal z mrtvých, že tím definitivně ukázal své boholidství a že proto s námi mohl v křesťanství skutečně zůstat; aby nám byl stále blízko, aby nám odpouštěl, aby nám dával sílu znovu a znovu začínat, sílu k víře, naději a lásce, aby stále znovu a znovu vstával z mrtvých i v našich životech.

Druhé, k čemu nás oslava Kristova vzkříšení zve a zejména co nám chce dát, je radost. Vnitřní nezaměnitelnou radost, kterou dnes zvlášť při velikonočních bohoslužbách, byť by byly kvůli nynější situaci sebeskromnější, můžeme prožít.

Oboje spolu souvisí. Skutečná vnitřní radost – ne taková, kterou bychom si něčím navodili anebo navsugerovali, a to ani vnější krásou velikonoční liturgie, ale taková, která je Božím darem přicházejícím shůry – není nepodobná té, díky které ženy a apoštolové rozeznali zmrtvýchvstalého Pána, poznali, že je to opravdu on. «Nebojte se» anebo «Pokoj vám» jsou první slova Zmrtvýchvstalého k lidem.

Jistěže máme mnoho racionálních důvodů, proč v pravdivost zmrtvýchvstání, samotný základ křesťanské zvěsti, je dobré a moudré věřit; křesťanská apologetika jich od počátku křesťanství

vyjmenovává celou řadu, i každý z nás má určité řadu svých dalších i třeba osobních důvodů. Přesto bez vnitřní radosti nám k opravdové víře žádná argumentace příliš nepomůže.

Bez radosti jde jen těžko žít, natož žít ve víře v Pána Ježíše, v jeho následování. Radost je silou života a základem každého vztahu. Bez radosti se život stává živořením, i život z víry. Radost k životu potřebujeme, o to víc ke skutečnému křesťanskému životu. Proto nám radost Pán Ježíš chce dát, jako ji dal všem těm, kterým se ukázal po svém zmrtvýchvstání.

Radost je jistě nesmírně komplexní fenomén; od jejího vnímání jakožto biochemické reakce v nás až po zcela duchovní interpretaci. Radost, kterou nám chce dát zmrtvýchvstalý Kristus, se sice v nás také nějak přirozeně projeví. Základní charakteristikou této radosti, která ji odlišuje od jakékoli jiné, je její nadpřirozenost; že je útěchou jakoby bez příčiny (*consolatio sine causa*, jak by řekl svatý Ignác z Loyoly), že si ji nemůžeme navodit sami, ani druzí lidé nám ji nemohou dát, můžeme ji jen dostat od Pána Ježíše, je milostí. Je to tatáž radost, jakou prožili Máří Magdaléna, emauzští učedníci, Petr, Jan a ostatní apoštolové, když se setkali se zmrtvýchvstalým Pánem Ježíšem. On se jim ukázal a oni se zaradovali. A podobně ji zakouší od počátků generace všech těch, kterým bylo tajemně dáno se se Zmrtvýchvstalým v životě jakkoli potkat.

Zkušenost reálné Boží radosti je jedním z důvodů, proč křesťané již od prvopočátků začali slavit neděli jako «den Páně (*hémera kyriaké*)» a záhy i roční Velikonoce, protože zvláště o nich je možné radost ze zmrtvýchvstání Krista dostat, pokud se člověk jeho daru radosti otevře.

Možná stačí málo, možná stačí za Pánem Ježíšem přijít jako Petr a Jan, možná čekat u prázdného hrobu jako Magdaléna, dát Bohu zvláště v těchto dnech více času, v kostele, na bohoslužbách, při modlitbě.

Kéž bychom tuto radost Boží dostali, kéž bychom ze své strany učinili to minimum potřebného, abychom její dar nepropásli. Dar radosti potřebujeme všichni, bez výjimky, zvláště v dnešní nelehké době Boží radost potřebujeme, potřebuje ji i naše okolí. Radost Boží radosti je totiž v posledku silou Kristova zmrtvýchvstání i v nás samotných, oživením víry, naděje a lásky, tajemných Kristových přítomností v našem životě.

Kdo má radost, snadněji věří, doufá a miluje, kdo má radost, snadněji koná dobro, kdo má radost, může celému svému okolí prosvítit život aspoň trochou Božího světla. Radost je podobou Kristova tajemného duchovního zmrtvýchvstávání i v naší době...